

**UCHWAŁA NR
RADY MIASTA BIAŁYSTOK**

z dnia 2022 r.

w sprawie nadania nazwy mostowi, położonemu w Białymstoku na osiedlu nr 1 - Centrum

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559 ze zm.¹⁾) w związku z art. 4 pkt 2 i pkt 13 oraz art. 2 ust. 3 ustawy o drogach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1693 ze zm.²⁾) uchwala się, co następuje:

§ 1. Mostowi na rzece Białej, zlokalizowanemu w Białymstoku na osiedlu nr 1 – Centrum w obrębach nr: 11 – Śródmieście i 17 – Bojary, oznaczonemu kolorem żółtym na mapie stanowiącej załącznik do niniejszej uchwały, nadaje się nazwę – **Most Władysława Bartoszewskiego**.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Białegostoku.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Podlaskiego.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Łukasz Prokorym

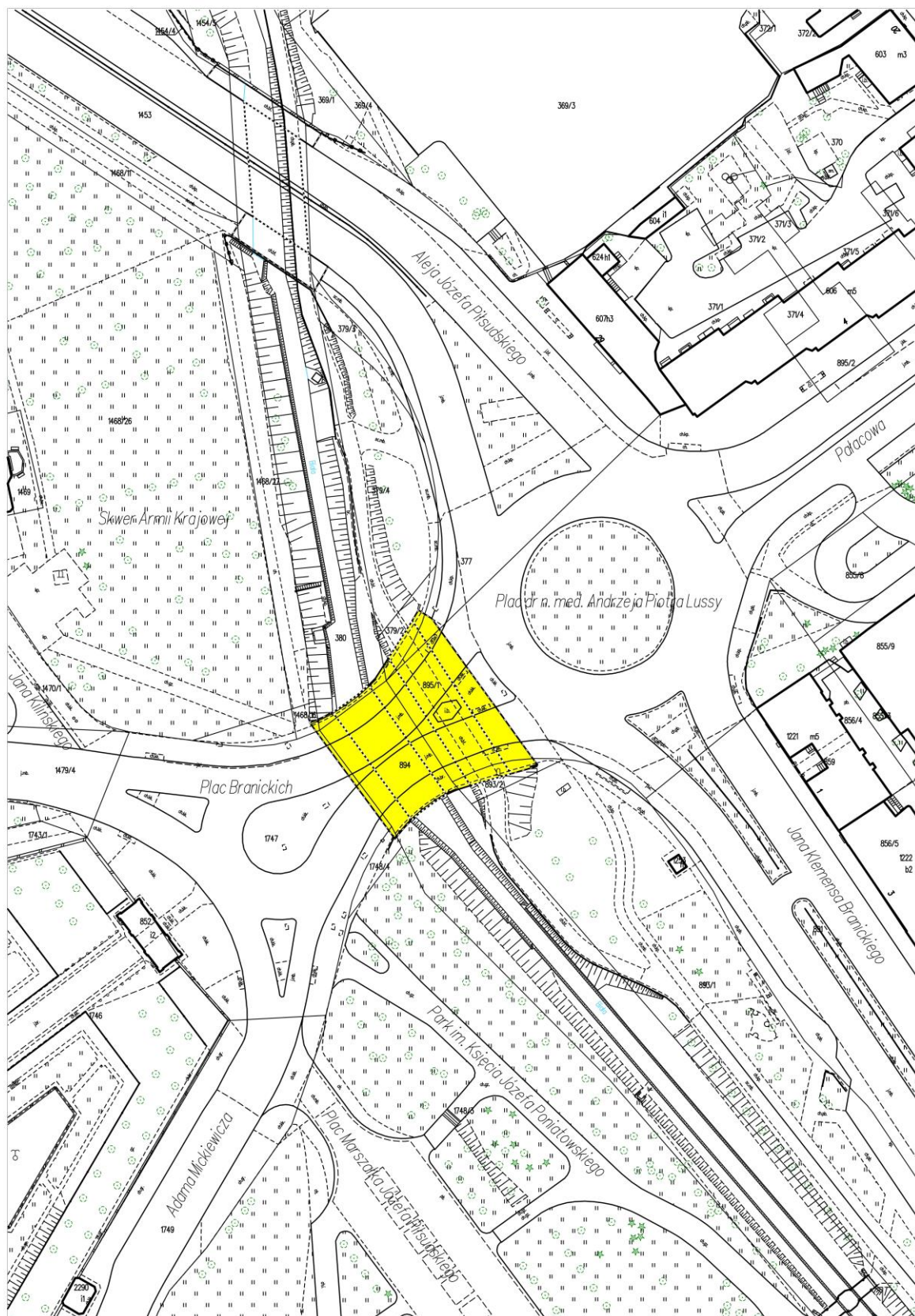
¹⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz.583, poz. 1005, poz. 1079 i poz. 1561

²⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1768, poz. 1783 i poz. 2185

Załącznik do uchwały Nr

Rady Miasta Białystok

z dnia 2022 r.

UZASADNIENIE

Propozycja nadania nazwy *Most Władysława Bartoszewskiego* podyktowana jest chęcią upamiętnienia polskiego polityka, dyplomaty, publicysty, dziennikarza, pisarza, historyka, działacza społecznego, wykładowcy akademickiego.

Proponowany do nazwania most usytuowany jest na rzece Białej, w obrębach nr: 11 – Śródmieście i 17 – Bojary.

Władysław Bartoszewski urodził się 19 lutego 1922 r., zmarł 24 kwietnia 2015 r. Autor maksymy: „Warto być przyzwoitym”, które to stwierdzenie przyświecało mu w ciągu całego życia. Jego działalność posiadała co najmniej kilka wymiarów: społeczny, naukowy, polityczny, dyplomatyczny. Ta różnorodność wynikała zapewne nie tylko z jego osobistych ambicji, ale także (a może przede wszystkim) z potrzeby chwili oraz silnie rozbudzonej wrażliwości sumienia.

Był więźniem w Auschwitz, z którego został zwolniony dzięki staraniom Polskiego Czerwonego Krzyża. Po odzyskaniu wolności włączył się w działalność konspiracyjną. Współpracował ze Związkiem Walki Zbrojnej oraz Frontem Odrodzenia Polski. W sierpniu 1942 r. został żołnierzem Armii Krajowej. Pracował w Biurze Informacji i Propagandy Komendy Głównej AK pod pseudonimem „Teofil”. Od jesieni 1942 r. był zaangażowany w działalność Rady Pomocy Żydom „Żegota”. Uczestniczył w Powstaniu Warszawskim, podczas którego redagował „Wiadomości z Miasta i Wiadomości Radiowe”. Po upadku powstania wciąż działał w AK, a po jej likwidacji w organizacji „Nie”. W 1946 r. wstąpił do PSL Stanisława Mikołajczyka, jedynej liczącej się partii opozycyjnej wobec komunistów. W 1946 r. został aresztowany pod zarzutem szpiegostwa i osadzony w więzieniu. Zwolniony wiosną 1948 r. oraz ponownie aresztowany w grudniu 1949 r. i skazany na osiem lat więzienia. W marcu 1955 r. Najwyższy Sąd Wojskowy uznał Władysława Bartoszewskiego za niesłusznie skazanego. Po odzyskaniu wolności zajął się działalnością publicystyczną, pisał do tygodnika „Stolica” oraz „Tygodnika Powszechnego”.

W latach 1973–1985 wykładał historię najnowszą w I Katedrze Historii Nowożytnej Polski na Wydziale Nauk Humanistycznych KUL. Po wprowadzeniu stanu wojennego został internowany, jako jeden z założycieli Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania przy Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. Dzięki wsparciu krajowego i zagranicznego środowiska intelektualistów został zwolniony wiosną 1982 r. W lipcu wszedł w skład redakcji „Tygodnika Powszechnego”.

Po upadku komunizmu oddał Polsce nieocenione usługi jako wytrawny dyplomata. Pełnił funkcję ambasadora RP w Austrii, był ministrem spraw zagranicznych, senatorem, sekretarzem stanu, pełnomocnikiem premiera do spraw dialogu międzynarodowego, a także przewodniczącym Międzynarodowej Rady Oświęcimskiej, Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, honorowym prezesem polskiego PEN Clubu i honorowym członkiem Światowego Związku Żołnierzy AK.

Bogata twórczość piśmiennicza profesora Bartoszewskiego obejmuje około 40 książek i blisko 1500 artykułów, publikowanych w kilku językach. Dotyczy ona przede wszystkim zagadnień związanych z historią najnowszą (Powstanie Warszawskie, pomoc Żydom podczas okupacji niemieckiej) oraz dyplomacją.

Za wybitne zasługi, których świadectwem pozostaje niezwykle bogaty życiorys, Władysław Bartoszewski został uhonorowany dziesiątkami nagród i odznaczeń. Do najważniejszych należą: Order Orła Białego, Krzyż Komandorski z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Orderu Zasługi RFN, papieski Order św. Grzegorza Wielkiego, Wielki Krzyż Zakonu Rycerskiego i Szpitalnego św. Łazarza z Jerozolimy, Wielki Krzyż estońskiego orderu Krzyża Ziemi Maryjnej oraz austriacki Krzyż Honorowy za Naukę i Sztukę I klasy. Władysław Bartoszewski jest ponadto doktorem honoris causa ośmiu uczelni, a także honorowym obywatelem m. in.: Państwa Izrael, Dolnego Śląska, Warszawy, Gdyni, Krakowa, Wrocławia, Gdańska, Szczecina i Sopotu.

Nadanie nazwy będzie naszym hołdem złożonym wielkiemu patriocie.

Wobec powyższego zasadne jest podjęcie uchwały.